

Predikan på Domsöndagen 21 november 2021

Västerorts kyrkan

Matteusevangeliet kapitel 25, vers 31-46

När Människosonen kommer i sin härlighet tillsammans med alla sina änglar, då skall han sätta sig på härlighetens tron.

Och alla folk skall samlas inför honom, och han skall skilja människorna som berden skiljer fåren från getterna. Han skall ställa fåren till höger om sig och getterna till vänster...

Jag ser mig själv stå där när min tid är ute, inför tronen, tillsammans med alla folk. Å där, långt långt fram sitter han Konungarnas Konung, Människosonen, Jesus från Nasaret, Messias, Kristus, Gud själv... kärt barn har många namn.

Kön är lång. Där jag står långt bak i kön är stämningen ganska trivsamt men ju närmre vi kommer så kryper många olika känslor på. Vi resonerar lite med varandra hur det kan komma att bli. Några berättar att de aldrig tidigare har funderat på den här dagen medan andra säger att de tänkt på den väldigt ofta, skrämmande ofta. Vi pratar vidare och under stundom är det vanliga trevliga lyssnande meningsutbyten. Men ibland hettar det till och vi märker hur olika vi tycker och tror.

Jag hör mig själv säga *Sedan jag var 16 år har jag levt med övertygelsen att det inte finns något helvete utan att alla kommer till Gud.* Jag berättar att jag till och med har lärt mig ett svårt ord för detta; Apokatastasis=Alltings återställelse. Men det skulle jag inte ha sagt för då tog det hus i... ja, det kanske vore ett felaktigt ordval. Hursomhelst flera röster hördes om att Jesus minsann hade gjort klart för alla på sin tid att det visst skulle bli både Himmel och Helvete.

Någon sa att det bara är de som tror på och bekänner Jesus som kommer till himlen alla andra kommer till helvetet. Någon annan bröt

in och sa att det är de som gör det som är rätt som kommer till himlen och får ett evigt liv, de andra går till ett evigt straff.

Det blev lite tyst i ledet. Jag precis som många andra tittade ner och började fundera lite på våra egna liv. vad hade vi gjort, vad hade vi trott.

En bibelsprängd lutheran, eller kanske katolik, möjligen pingstvän, höjde sin röst och citerade ordagrant från Matteusevangeliets 25:e kapitel.

...sedan skall kungen säga till dem som står till höger: 'Kom, ni som har fått min faders välsignelse, och överta det rike som har väntat er sedan världens skapelse.

Jag var hungrig och ni gav mig att äta, jag var törstig och ni gav mig att dricka, jag var hemlös och ni tog hand om mig,

jag var naken och ni gav mig kläder, jag var sjuk och ni såg till mig, jag satt i fängelse och ni besökte mig.'

Då kommer de rättfärdiga att fråga: 'Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig mat, eller törstig och gav dig att dricka?

När såg vi dig hemlös och tog hand om dig eller naken och gav dig kläder?

Och när såg vi dig sjuk eller i fängelse och besökte dig?'

Kungen skall svara dem: 'Sannerligen, vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig.'

Sedan skall han säga till dem som står till vänster: 'Gå bort från mig, ni förbannade, till den eviga eld som väntar djävulen och hans änglar.

Jag var hungrig och ni gav mig inget att äta,

jag var törstig och ni gav mig inget att dricka, jag var hemlös och ni tog inte hand om mig, jag var naken och ni gav mig inga kläder, sjuk och i fängelse och ni besökte mig inte.'

Då kommer också de att fråga: 'Herre, när skulle vi ha sett dig hungrig eller törstig eller hemlös eller naken eller sjuk eller i fängelse och lämnat dig utan hjälp?'

Då skall han svara dem: 'Sannerligen, vad ni inte har gjort för någon av dessa

minsta, det har ni inte heller gjort för mig.' Dessa skall gå bort till evigt straff men de rättfärdiga till evigt liv."

Om det var lite tryckt stämning i ledet innan så blev det helt tyst nu. Det var liksom väldigt svart på vitt, väldigt svart-vitt.

Vi gick tysta en stund och funderade var och en för sig. Efter en stund försökte jag lätta upp stämningen lite och på samma gång fördjupa den. Så jag sa *Visst, så valde Matteus att återge berättelsen och frågan är väl vad som är viktigast i berättelsen, att det går åt behövt för vissa och blir himmelskt för andra eller att det är viktigt att vi lever och gör så gott vi kan? Om du väljer att citera Matteus så citerar jag Astrid Lindgren:*

Fattig Bonndräng (A. Lindgren/G. Riedel)

Jag är fattig bonndräng, men jag lever ändå. Dagar går och kommer, medan jag knogar på harvar, sår och plöjer, mockar, gräver och bär. Går bak mina oxar, bojtat visslar och svär.

Jag är fattig bonndräng, och jag tuggar mitt snus. Och när lördag'n kommer, vill jag ta mig ett rus. Sen, när jag blivit livad vill jag tampas och slåss. Vila hos en flicka vill jag också, förstås.

Sen, så kommer söndag'n, och då vill våran präst, att jag ska i kyrkan, men då sover jag mest. Prästen kan väl sova hela måndagen men, för en fattig bonndräng, börjar knoget igen.

Så går hela veckan, alla dagar och år. Jag går med min lie, och jag plöjer och sår. Jag kör mina oxar och jag hässjar mitt hö. Harvar, gnor och trålar, och till sist ska jag dö.

Står där, fattig bonndräng invid Himmelens port. Lite rädd och ledsen för de synder jag gjort. Man ska inte suppa, hålls med flickor och slåss. Herren, Gud i Himlen, är väl missnöjd förstås.

Men, då säger Herren: Fattig bonndräng, kom hit. Jag har sett din strävan och ditt eviga slit. Därför, fattig bonndräng, är Du välkommen här. Därför, fattig bonndräng, skall Du vara mig när.

Åh, jag, fattig bonndräng står så still inför Gud. Och sen klär han på mig den mest snövita skerud. Nu Du, säger Herren, är ditt arbete slut. Nu Du, fattig bonndräng, nu får Du vila ut.

Det blev ganska tyst i ledet, jag kunde höra lite strödda applåder och skönja ett och annat varmt leende. Då tog Lutheranen, eller om hon var Katolik, kanske Pingstvän, till orda. *Nä du, det där är väl så nära hädelse man kan komma. Jämför du Guds ord med Astrid Lindgren?*

Jag svarade *Bibeln rymmer så många författare och det är så många som kommer till tals i boken och den ÄR faktiskt lite motsägelsefull ibland och jag tänker att den är jättebra men den öppnar upp för andra nya och viktiga lästolkningar över alla tider och då är Astrid en av de bättre.*

Fler och fler hade slutit upp runt om oss och kön hade blivit kortare framåt men oändligt lång bakåt. Vi som gick där frågade oss; Om nu Matteus återgett **en sanning** om hur det ska bli, vad innebär det för oss? Det är väl ingen av oss som gjort alla rätt och ingen av oss har gjort alla fel. I alla fall jag kommer hatta fram och tillbaka mellan vänster och höger. Ena stunden kommer jag känna igen det goda i mitt liv och andra stunden det mindre goda och till och med det onda, det som gjort ont. Det blev så att vi bildade en liten klunga vi som uttryckte oss ungefär likadant, inte för att vi var rädda för de andra utan för att vi behövde stöd för att orka ända fram.

Rätt som det var hörde jag någon ganska långt fram, över hundra år längre fram, säga med eftertryck; *Det är synd om människorna!*

Vi gick tysta en lång stund och i alla fall jag försökte rannsaka mitt liv. Min del i stora världsvida frågor som fred och klimat varvades med ett antal besvikelser och oförrätter jag utsatt människor för och en och annan onämbar händelse. Men hur jag än vände och vred på det så hamnade jag i att jag faktiskt har gjort så gott jag kan. Det var väl det det där med *'Vad ni har gjort för någon av dessa minsta, det har ni gjort för mig...* handlade om. Lite försiktigt började jag nynna på en sång jag själv skrivit, en sång jag utgick från att ingen av de jag gick med hade hört förut. En personlig sång om att våga tro att jag har gjort så gott jag kan.

Gjort så gott jag kan (S. Zettergren)

Vara yngst av tre bröder, aldrig bli nå't riktigt stort verkar vara mitt öde, allt är som förgjort

Men när jag står där invid dödens port o Gud Fader frågar vad jag gjort svarar jag med stolthet att jag har

Gjort så gott jag kan åtminstone ibland. Gjort så gott jag kan åtminstone ibland

Ligga kvar där i sängen, nästan aldrig orka upp. Vänta för länge, bli del av en riskgrupp

Som inte fattar vad livet har att ge, sånt som alla andra verkar se Reser mig, sakta, för jag har...

*Gjort så gott jag kan åtminstone ibland. Gjort så gott jag kan åtminstone ibland
Självkänslan kan bli så låg att den blir till självförakt. Innerst inne vill jag tro att det är som jag har sagt... att jag har...*

Gjort så gott jag kan åtminstone ibland. Gjort så gott jag kan åtminstone ibland

Stanna upp framför spegeln inte nöjd med det du ser Det kan sänka den bästa, är ofta det som sker. Men nån gång däremellan, helst inte alltför sällan, vill jag stå där och tänka att jag har...

Gjort så gott jag kan åtminstone ibland. Gjort så gott jag kan åtminstone ibland

---

Den här gången blev det lite mer applåder och jag blev lätt generad. Det blev många varma leenden med en varsam medkänsla.

För att liksom komma bort från mig och mitt så sa jag *Visst är det väl så med oss alla att vi har försökt att göra rätt, att vi har gjort så gott vi kan.* Det kunde vi nog enas om allihop oavsett tro och förväntningar på Domen och Evigheten. Men det verkade liksom inte räcka för ganska snart var samtalet igång igen om huruvida alla kommer till himlen. Samtalet fick några nya infallsvinklar när två uttalade ateister hängde på. Den ene sa *Jag har aldrig trott på Gud men jag är ganska säker på att jag gjort ungefär lika mycket gott som ni andra. Hur blir det för mig?*

Det blev tyst en liten stund men sedan sa någon att handlar det bara om huruvida du har gjort gott eller inte så gäller väl samma för dig som för den som kallar sig kristen. Då bröt en from broder in och sa att det handlar ju om tro och det är huruvida man tror som blir avgörande. Då tittade ateisten honom djupt i ögonen och sa *Menar du att bara för att jag inte kommit fram till nån tro, och det ska du veta att det beror till stor del på konservativa kristna som har satt upp alla möjliga och omöjliga gränser för kärlek, menar du att jag ska gå vidare till evigt straff. Hur kul är den Guden som du har vigd ditt liv åt och hur livsbejakande har din tro varit?*

Den fromme brodern tog ett steg tillbaka och verkade rannsaka sig själv för det var så att ju närmare vi kom tronen och Gud själv, desto mer av självrannsakan gjorde sig påmind för oss allihop.

Vi gick vidare under tystnad. Vi kunde höra lite sång längre fram. Sång och glada nästan förväntansfulla röster. Det var många sånger och det var många språk och rätt som det var kände jag igen en sång och jag sjöng med...

*För att du inte tog det gudomliga dig till en krona
För att du valde smålek och fattigdom vet vi vem Gud är*

*För att du lydde fram till det yttersta döden på korset
Vet vi vad seger, vet vi vad väldighet, vet vi vad Gud är.*

Jag stannade upp och tänkte efter, kanske rannsokade jag mig lite till, och inne i mig blev det både på allvar och lek. Det blev liv, rent av en smula evigt liv. Jag visste ju hur de två sista verserna löd, jag visste ju att det var något jag lutat mig emot i nästan 50 år:

Därför ska alla sargade döende, alla de dömda, säga med alla heliga saliga Jesus är Herre. Därför ska alla världar och varelser, allt som varit, är och ska komma en dag bekänna det Jesus är Herre.

Det var en bit kvar att gå innan vi var framme vid mötet med Gud själv. Men jag kände... för min egen del och för lutheranen, eller om hon nu var katolik eller pingstvän... hursomhelst kände jag en allomfattande tillförsikt. Och den gällde också för ateisten likaväl som för den fromme brodern.

Vi tittade på varann och någon sa *Det ska nog gå bra det här.*
Nån annan la till *Vi har ju gjort så gott vi kan.* Den fromme brodern sa *Gud är Kärlek* och ateisten la till *Ja, det får vi då sannerligen hoppas.*

Och jag tänkte *Det finns djup i Herrens godhet och dess gränser ingen ser, det finns värme i hans domslut mer än någon frihet ger.*

Amen